No. 15. Februarie - Martie 1953.

Însemnări

(APUNTES) BUENOS AIRES

DESNATIONALIZARI

CU diabolice metode, ocupanţii sovietici, acolo unde i-au aşezat acordurile celor Trei Mari, se străduesc nu numai să înăbuşe in faşe orice resistenţă, să extermine valorile naţionale şi să impună o singură ideologie, dar, cu orice mijloace incearcă să reducă sentimentul naţional şi să rusifice generaţiile tinere.

Din depărtare, profitând de plina libertate pe care regimurile occidentale o asigură individului, este uşor să se zâmbească in faţa acestei tendinţe, contestându-i-se gravitatea.

Denaturarea adevărului istoric în manualele didactice, interzicerea unui considerabil număr de cărţi şi publicaţii româneşti sau străine, insoţite de o suprasaturare a librăriilor, bibliotecilor şi institutelor de învăţământ cu opere ruseşti, conferinţele cu asistenţa obligatorie, filmele sovietice, teatrul, radio, şi presa, activitatea extraşcolară sever controlată, servesc un program de desnaţionalizare pe care n'avem dreptul să-l privim cu uşurinţă.

Este probabil ca oamenii formaţi, maturi, în momentul producerii "actului istoric" — caracterizant al unor sinucigaşi politici — să nu fie transformaţi, prin complexul sistem de "reeducare" şi "desnaţionalizare" imaginat de Moscova. Dar, cei pe cari "curajosul şi nobilul act" i-a prins pe băncile şcoalei şi cărora, consecinţele logice ale actului le oferă o singură posibilitate de educare? Ideologie marxistă, literatura rusă, muzica rusă, teatrul rus, opere de ştiinţă ruse, presa rusificată, filme ruseşti şi o îmbuibare cu sloganuri ca "lumina vine dela răsărit" (care după cât ne amintim, nu a fost pronunţat — deşi sub ocupaţie rusească — de un sovietic!).

Cât eroism, cât spirit de jertfă se cere părinţilor, inăuntrul hotarelor părăsite de cei ce le au eliberat in istoricul 23 August, ca să desvaluie copiilor lor minciuna, falsul şi finalitatea angrenajului în care se găsesc!

Dacă ocupaţia străină, cauză unică a permanenţei regimului comunist, se prelungeşte, desnaţionalizarea minuţios practicată este departe de a fi o glumă în ţările graţios cedate zonei de influenţă sovietică şi mai ales în ţările limitrofe cu Rusia.

Noi exilaţii, suntem încă aproape neputinicioşi pentru a combate acolo, satanica incercare. Un inceput insuficient dar totuşi remarcabil îl reprezintă multiplicarea emisiunilor radiofonice in limba română, din afara raiului progresist. Cum se fac aceste emisiuni, asupra căror aspecte ar trebui insistat, cine le dirijează, nu va fi comentat în aceste rânduri. De data aceasta, salutăm un început şi putem spera în mai bine.

Aci, semnalăm şi cenzurăm un alt aspect al "desnaţionalizării".

Nu ne-am sfiit, în alte ocazii, să infierăm incapacitatea sau indolenţa comitetelor care se promovează într'un fel de guverne, naţionale în exil, de a nu fi reuşit să obţină pentru conaţionalii lor, cel puţin un document de identitate recunoscut în lumea liberă. Sunt încă astăzi ţari, in America de Sud, care neagă categoric viza de intrare, supuşilor ţărilor de dincolo de cortina de fier — chiar dacă dovedesc că au fugit demult de binefacerile "progresismului d e m o c ratic". Sunt alte ţări în care libertatea de muncă a străinilor este limitată de legi, de protecţie şi preferinţă a nativilor. Insăşi călătoria cu vechile paşapoarte acordate refugiaţilor străini, de diferitele state europene, este uneori imposibilă.

In aceste circumstanţe foarte mulţi dintre exilaţi au căutat şi obţinut o nouă cetăţenie, care firesc, le impune noi obligaţii. Printre noile îndatoriri, am putea de pildă cita pe aceia de a nu desfăşura activităţi pentru un stat străin, cum ar fi România!

Cenzura noastră nu loveşte pe acei care luânduli-se cetăţenia română fiindcă nu s'au înapoiat în RPR sau nu s'au pus la dispoziţia legaţiilor comuniste, au solicitat o protecţie, o cetăţenie în tara de adăpost. Ea vizează pe toţi acei romani, cari lăsându-se copleşiţi de interese pur materiale, sau socotind ţara noastră definitiv pierdută, işi organizează noua viaţă, cu o totală uitare a pământului pe care s'au născut. Vizează pe resemnaţii care nu se mai gândesc la o reîntoarcere, decât decă li s'ar reda toate bunurile pierdute, pe cei ce nu inteleg să contribuie cu ceva la tot ce e românesc, pe cei ce se desinteresează de orice aspiraţie ro-

IN TIMP SI IN SPATIU

ATENTIA lumii întregi se concentrează asupra comentariilor referitoare la perspectivele deschise de moartea lui Stalin.

Maestria cunoscută a Moscovei de a propaga informaţii minuţios tălcuite, difuzându-le prin numeroasele partide comuniste, ziso naţionale, prin presa binevoitoare a acestora şi prin mulţimea simpatizanţilor amăgiţi, pe de altă parte imposibilitatea de a se scoate din Rusia ştiri efectiv controlate, privează pe toţi comentatorii de elementele sigure necesare unei analize a situaţiei.

Am vrea să fim plin de optimism şi să-l dăruim şi cititorilor noştri.

Credem însă premature speranţele celor ce contează, într'un scurt timp, o prăbuşire a sistemului sovietic şi pe abandonarea implicită a pradei — ca o consecinţă a dispariţiei covârşitoarei personalităţi comuniste. Este incontestabil că unitatea comandamentului comunist şi a însuşi partidului, sunt ameninţate. Apelul la unitate făcut de "Pravda" nu şi-ar avea rostul dacă n'ar exista acolo nicio temere. Dar cine a căutat să cunoască organizarea puternicului aparat sovietic, mijloacele lui de control şi represiune, indolenta şi prelungita resemnare a maselor ruseşti, nu poate crede într'o apropiată descompunere a colosului "progresist".

Dacă suntem bine informaţi, tovarăşul Malenkov ar fi, contrariul lui Stalin un impulsiv şi un coleric, deci un om expus să ia hotărîri nechibzuite, dar... să nu alunecăm pe panta iluziilor!

Pentru moment, probabil ca va accepta întâlnirea "la jumătate de drum" cu generalul Eisenhower şi recunoaştem că nu am fost surprinşi când şi-a manifestat credinţa în posibilitatea de convieţuire pacifică a celor două sisteme, capitalist şi comunist — recte a lumei libere cu Moscova.

Nu uităm însă că aceasta admirabilă convieţuire ar continua pe grumazul celor peste 100 de milioane de sclavi, a căror părere nu e cerută nici de democraţiile occidentale şi nici de marea democraţie progresistă.

Dacă nu putem nutri speranţa unei iminente prăbusiri a regimului sovietic, avem cel puţin consolarea uneor atitudini clare şi hotărîte din partea noului preşedinte al Statelor Unite.

Emoţionanta intervenţie a Papei în favoarea spionilor atomici Rosenberg — intervenţie care ne-ar fi emoţionat mai mult dacă s'ar fi produs la timpul său, şi în favoarea neuitatului Robert Brazillach (executat sub regimul De Gaulle, numai fiindcă scrisese în favoarea inţelegerii franco-germane) — nu a emoţionat îndeajuns pe generalul Eisenhower. Hotărîrea judecătorească, pronunţată de un coreligionar a vinovaţilor, se va executa.

In conferinţa celebrată la Washington, în cursul lui Martie, Statele Unite au obţinut acordul Marei Britanii, nu numai în chestiunea petrolului persan, dar în restrângerea exportului de materiale strategice către China comunistă. Marea Britanie şi-ar fi luat chiar angajamentul de a interzice aprovizionarea în porturi engleze, vapoarelor străine încărcate cu material de războiu pentru China roşie. (Amintim că în cursul anului 1952, Anglia a livrat Sovietelor şi "sateliţilor" cauciuc, în valoare de 98 de milioane de dollari. Nu ştim ce cantitate din acesta a fost reexportată Chinei). Dealtfel angajamentul menţionat este luat numai de Marea Britanie, ţările din Commonwealth, păstrându-şi întreaga libertate de a vinde cui vor materialele de care dispun.

Cum era de aşteptat, Mao-Tse-Tung şi-a reafirmat solidaritatea cu Rusia Sovietică şi aversiunea contra oricărei "agresiuni imperialiste".

Moartea lui Stalin a fost probabil cauza anticipării vizitei la Londra a Mareşalului Tito, care pentru prima dată iese din bârlog.

Deasemenea pare să fi fost cauza "anticipării" morţii lui Gottwald, Preşedintele Cehoslovaciei. Intr' adevăr, Gottwald a contractat, urmând sicriul lui Stalin, o dublă penumonie. Ingrijit de medicii moscoviţi, prieteni ai lui Malenkow, moartea Preşedintelui ceh duşman mărturisit al noului şef sovietic, a intervenit fulgerător.

Notăm importanţa acordului semnat, dupa laborioase negocieri, între Grecia, Turcia şi Yugoslavia, şi nu putem încheia turul de orizont politic, fără a saluta transcedentalul conveniu Perón-Ibañez care poate fi preludiul istoric al unei logice şi profitabile colaborări intime, nu numai între Argentina şi Chile, ci între majoritatea ţărilor latino-americane.

R. G.

---

mânească. Am întâlnit chiar intelectuali cu titluri universitare, care după zece ani dela părăsirea ţării, vorbesc greu româneşte. Am cunoscut, foşti români, cari crezând că aduleazã pe noii lor concetăţeni, ponegresc, fară discriminare, tot ce e românesc.

E drept că aceste ultime categorii sunt excepţii, în schimb sunt prea numeroşi cei ce pe măsură ce timpul trece, lasă să li se atrofieze conştiinţa naţională sau, voluntar fug de orice sentimentalism şi orice efort, relaţionate cu ţara îndepărtată. Si totuşi, mulţi din aceştia, dintre desnaţionalizaţii voluntari, cari au ştiut să scoată beneficii copioase din "Dacia felix", păstrează o speranţă nemărturisită, de a mai vizita mâine — dacă acel mâine va fi paradisiac — România eliberată, ca străin sau — dece nu — din nou ca român, pentru a-şi mai umple odată desagii.

Insemnări

DUHURI SI STAFII

NU numai în cercurile emigraţiei româneşti, ci în întreaga lume apuseană, există o tendintă incontestabilă de-a cerceta mult mai temeinic problemele trecutului decât cele ale viitorului. Cele mai multe din revistele politice îşi dedică, de preferinţă, coloanele lor subiectelor ce privesc istoria apropiată, foarte puţine sunt articolele care cercetează temeinic stările actuale şi aproape inexistente cele menite să întrevadă problemele viitorului şi soluţiile lor.

Dacă vechea afirmaţie, că, istoria are rostul de-a ne învăţa cum să privim prezentul şi viitorul, a fost vreodată adevărată, nu trebuie să uităm, că "niciun om politic n'a învăţat vreodată ceva din istorie". Astăzi s'ar putea afirma ceva mai mult: că nimeni nu poate găsi soluţii pentru problemele actuale şi viitoare în cercetarea trecutului.

In cele mai multe din ţările europene şi în special în ţările dindărătul cortinei de fier, epoca actuală reprezintă o despicare a continuităţii istorice. Violentele prefaceri impuse de ocupaţia sovietică nu reprezintă rezultatele unei evoluţii determinată de condiţiile de viaţă precedente a ţărilor respective, ci o siluire a realităţilor după un calapod uniform, impus de Moscova, independent de condiţiunile specifice locale.

In acelaş timp, regimul roşu are grija să suprime în cultură, în ştiinţă, în economie tot ce aminteşte trecutul specific al fiecărei naţiuni şi tot ce ar putea servi ca bază de plecare la o reînviere a caracterelor specifice. Cea mai comodă metodă pentru realizarea acestui ţel este suprimarea fizică a purtătorilor tradiţiei naţionale. Comuniştii caută metodic să distrugă însăşi posibilitatea întoarcerii la bazele istorice naţionale de până acum.

Se creiază astfel condiţii cu totul noui de viaţă, fără legătură cu trectul, dar care sunt pe cale să devie realităţi indiscutabile în ţările ocupate. In asemenea împrejurări, cercetarea trectului îndepărtat sau apropiat nu poate servi decât cel mult scopurilor pur ştiinţifice, ori stabilirii unor responsabilităţi personale sau de grup, nu se poate trage, însă, din aceste cercetări învăţături pentru viitor.

Este deci mai absurd ca totdeauna să se preconizeze drept soluţii a problemelor viitoare reîntoarcerea la un trecut faţă de care a fost ruptă orice continuitate. O asemenea reîntoarcere nu este realizabilă nici atunci când ea ar fi — nostalgic — de dorit. Cu atât mai puţin este realizabilă atunci când se urmăreşte reîntoarcerea la unele soluţii politice — pe plan naţional sau internaţional — care n'au dat bune rezultate nici chiar în vremea când au fost impuse.

Se agită astfel de o bucată de vreme în Europa, cu unele prelungiri în America de Nord reînvierea anacronică a Imperiului habsburgic, ca panaceu universal pentru vindecarea rănilor şi bolilor Europei Centrale şi Sud-Estice.

Promotorii acestei soluţii trăesc în trecut, nu numai prin scopul urmărit, ci şi prin argumentele pe care le aduc în favoarea ei. Cu lux de statistici dinainte de 1918 sau, în cel mai bun caz, înainte de 1939, ei caută să dovedească, mai ales, unitatea economică a teritoriilor pe care ar dori să le stăpânească.

De prefacerile care au avut loc în ultimii 15 ani în domeniul economic, nu vor să ţină seama, ca şi cum ele ar putea fi suprimate printr'un decret imperial, sau cu o bombă atomică.

Utilizarea pe primul plan al argumentelor economice dovedeşte o concepţie materialistă a vieţii popoarelor, foarte apropiată de cea comunistă. După aceşti domni, imperiul austro-ungar ar trebui reînviat pentrucă să crească producţia de cărbune sau să se ieftinească costul transportului cartofilor. Pentru noi, atunci când Europa întreagă va intra pe calea unei armonice organizări, ţelul principal urmărit trebuie să fie punerea în valoare a calităţilor specifice a fiecărei naţiuni. Armonizarea intereselor economice urmează să fie numai un mijloc, important dar nu exclusiv, pentru realizarea acestui obiectiv.

Nu vedem care ar putea fi, pentru organizarea spaţiului dunărean, avantagile rechemării monarhiei austro-ungare, sau a stafiei habsburgice. Naţiunile care au un trecut şi o credinţă monarhică, ţin în mod natural la păstrarea propriilor dinastii. Cele de tendinţă republicană nu sunt deloc grăbite să accepte o dinastie, oricare ar fi ea. Niciun aport constructiv nu poate aduce lumii de mâine soluţia habsburgică ce se îngâimă astăzi cu timiditate prin capitalele europene şi niciunul din popoarele Sud-Estului nu o doreşte. Ea poate aduce cel mult noui greutăţi şi noui încurcături într'un spaţiu care şi aşa are deajunse probleme de rezolvat.

Atâta vreme cât nu vom reuşi să avem prezentă în faţa ochilor icoana clară a realităţilor de astăzi din ţara noastră şi din toate ţările europene, atâta vreme cât nu ne vom strădui să găsim soluţii noui problemelor vremei, nu vom reuşi să facem niciun pas înainte şi nu ne vom îndeplini datoria faţă de generaţiile viitoare.

Trebue să purtăm în noi trecutul ca expresie a caracterelor specifice a fiecărei naţiuni în parte. Dar să nu împrumutăm din trecut soluţii absurde pentru vremea noastră şi nefericite chiar la vremea lor.

Grigore Manoilescu

LA MOARTEA LUI STALIN

NICIODATA o moarte nu a fost mai unanim aceptată decât aceea a Tarului Rosu. Opinia publică a răsuflat usurată. Nu stim daca cu un îndreptătit temei pentru ceeace poate să urmeze. Presa mondială a înregistrat cu satisfacție acest sfârsit de epocă luciferică pe care a regisat-o Iosif Wisarionovici, —alias Stalin, "omul de otel".

I s'au consacrat panegirice care aduc mai mult a rechizitorii și speranțele manifestate că "ceva se va indrepta", mărturisesc că răul pe care l-a întrupat acest om nu mai poate fi depâsit.

A murit Stalin pasind din viată deadreptul in Istorie, cu o reputatie care nu-i va fi niciodată contestată. Cruzimile lui Atila sau ale Tătărilor care isi ucideau dușmanii spintecându-i de vii, legati cu picioarele de cozile a două iepe sirepe, cum ni se spunea in basmele copilăriei, sunt întunecate de faima de călău a celui care mai bine de un sfert de veac a condus destinele a sute de milioane de oameni și a semănat groaza și nelinistea pe intreg pământul. Intre Atila și Stalin nu este numai diferența de un mileniu, ci și de un rafinament al cinismului pe care omenirea nu l-a cunoscut până acum.

Este deprisos să reeditam faptele și metodele intrebuințate de acest **skizothim** (presa cotidiană işi ia aceasta sarcină) in cariera lui de răsvrătit și de om politic. Jumătate de secol de activitate revoluționară și un sfert de veac de dictatură sălbatică și morbidă, ne impun in aceste momente alte consideratiuni.

Un om intunecat, crud, fanatic a reușit să stăpânească evenimentele cu tot odiul pe care îl răspandea in jurul lui. Ce puteri satanice i-au stat intr' ajutor? Sau a fost mânia lui Dumnezeu pentru cei care isi pierduseră credința? Un lucru este sigur. Ceeace s'a petrecut in Rusia din 1917 și in restul lumii din 1942 s'a petrecut cu știința și îngăduinta celor care nu știu cum să deslege azi nodul — nu cu care țăranul frigian Gordios își legase jugul de proțap — ci cel pe care îl mărturisește în 'The Aftermath', d. Winston Churchill.

Predarea fără prea multă ceremonie, cum spune generalul Janin, a familiei imperiale rusești și după aceea trădarea și predarea amiralului Colceag, făcută de același general care dăduse garanții ca fiind responsabil de viața amiralului, constituesc inceputul inodarii cârdășiei pe care azi nu știm cum s'o mai desnodăm.

"...Valul a fost aruncat peste ororile acestei faze finale... Puterile aliate și asociate au închis ochii și și-au astupat urechile. Nu vroiau să afle prea multe... Acestea au fost soluțiunile pe care invingatorii Marelui Răsboi au înțeles să le dea problemei rusești". (W. Churchill. The Aftermath).

Răsboiul, azi, ar putea sa taie — ca Alexandru Macedon altădată — nodul gordian. Dar cei ce-l vor nu pot să-l faca, iar cei ce pot sa-l faca nu vor.

Politica lui Stalin încă nu a murit.

Prof. ION PROTOPOPESCU

CANALIA

REGRETAM și noi, Românii, moartea genialului. Pentru două rațiuni: că s'a produs prematur, că s'a produs în mod nenatural.

Intr'adevăr, Stalin și-a dat sfârșitul cu câțiva ani prea devreme, nemaiapucând să vadă prăbușirea șandramalei bolșevice, pe care cu atâtea sacrificii umane și cu atâta sânge răspandit, a reușit s'o edifice. Supremul călău a murit înainte de vreme.

Moartea i-a fost, deasemnea, nenaturală. Pentru canalia mânjită de sângele a 35 de milioane de oameni, pentru bestia arhetipică a unui regim de bestii, blestemat cu jumătate de gură de lumea liberă și din fundul rărunchilor de sutele de milioane de suflete din lumea asuprită, nu era natural să moară, ca oamenii cumescade, ca orice bun tată de familie, ca orice creștin temător de Dumnezeu, în pat. Pentru sbirul popoarelor nu era natural să sfârșască înconjurat de solicitudinea prietenoasă a complicilor, nici de afectiunea, pe care a putut-o crede sinceră, a îndobitociților propagandei. Moartea naturală pentru Stalin era ștreangul. Streangul de care se va bălăbăni în curând puhavul lui succesor. Sau împușcătura în ceafă, pe care el însuși a afectat-o în lichidarea adversarilor și pe care ne este permis s'o dorim aplicată din abundență și reciproc între miile de subcălăi crescuți mari în atmosfera de sânge, de mișelie, de infamie a Kremlinului.

De morți numai bine? Cadvrul dela Moscova nu-i leș de om, ci hoit de fiară sălbatecă. Iar peste stârvuri nu se varsă, ipocrite, lacrimi de crocodil, ci se toarnă gaz și li se dă foc, să nu împăștie pestilenta.

Ori, cine dă foc cadavrului apocalipitic? In Rusia, legenda tătucului, hrănită din mutismul milioanelor de asasinați se pietrifică în marmoră și tinde, sfruntată, să se așeze în panteonul Istoriei. In lumea liberă, goana după senzațional și gustul pitorescului contribuie, în colaborare cu uitarea la constituirea mitului: Stalin, om mare.

Contemporanii, cei care i-am crestat pe răbojul viu al trupurilor noastre crimele, cei ce nu-l vom putea, pe sinistrul tată vitreg al popoarelor, ierta niciodată, nu avem dreptul să îngăduim ca pe mormântul milioanelor de inocenți să se înalțe, trufașă, clădită din prostie, nesimțire și uitare statuia noului mit.

Stalin? Un mort care trebuie ucis.

L. F.

MODESTIE DEPLASATA

GRIGORE Manoilescu observă cu dreptate, în articolul din numărul acesta, că nu aducem decât arareori vorba despre întoarcerea în țară. Iar când o facem, când imaginăm ce vom găsi în țară, și ce vom fi chiemați să întreprindem odată întorși acasă, o pauză jenată se stabilește între interlocutori, între scriitor și cititor.

Pauza este urmată, brusc, de asigurarea că nici unul din noi, exilații, nu nutrește vreo veleitate de a participa, oricât de umil, la exercițiul puterii. Ne scuturăm de această bănuială, de parcă ar ascunde cine știe ce mărturisiri rușinoase și repetăm mironosiți, că întorși acasă vom stă, cuminte, deoparte lăsând cinstea guvernării exclusiv în seama celor ce au rămas în țară și au suferit prigoană, celor cărora DECI li se cuvine.

Această atitudine de modestă... renunțare la fasturile puterii este generală. Unii sincer, alții mai puțin, toți, când se manifestă în public, afișează această înălțătoare mărturie de umilința creșină și de spirit de auto-sacrificiu..

In măsura în care nu ar fi decât ipocrită (cum din fericire se află a fi la anumiți foști deținători de putere), am adăoga-o, această atitudine, la colecția de reacții pitorești cu care ne răsfată pribegia. In măsura însă în care, la prea mulți dintre noi, corespunde unei convingeri sincere, unei mentalități consolidate, este urgent, cred, să ne ridicăm împotriva unui fel de gândire care nu este numai eronat, ci primejdios.

Primejdia rezidă în faptul că sute de exilați, capabili de a asuma mâine responsabilitatea exercițiului puterii, nu schițează astăzi, cât mai e vreme, nici un efort de preparare în vederea preluării acestei sarcini. Din pricina tocmai a acestei mentalități defetiste, a acestei modestii deplasate, care postulează stergerea noastră în fața martirilor din țară (pe care însă nimeni nu i-a întrebat dacă, ei, sunt de acord cu această demisiune colectivă a exilaților).

Primejdioasa mentalitate se datorește cumulării unei serii de erori, pe care le-am rezuma precum urmează:

1. Prima eroare consistă a crede că exercițiul puterii reprezintă un privilegiu și că deci nu poate fi acordat decât celor care îl merită CA O RECOMPENSA.

Eroarea, aici, e dublă. Se bazează mai întâi pe ambiguitatea termenului de privilegiu, care pe lângă sensul moral, în care e luat când se întrebuințează expresia "privilegiul exercițiului puterii", posedă și sensul material, al avantagiilor concrete ce se pot trage din exploatarea puterii.

Este neîndoios că în România de mâine confuziunea nu va mai fi posibilă. Exercițiul puterii va constitui un privilegiu exclusiv în sensul în care este privilegiu să poți ajuta pe un sărac, să poți învăța pe cel neștiutor, să porți armele sau să mori pentru țară. Avantagiu însă, în sensul popularizat de practica guvernelor "democrate", hotărît, nu va mai putea constitui.

Stim că mâine exercițiul puterii nu va mai comporta nici un prilej de ghiftuire personală, nici o posibilitate de chiverisire a nepoților sau a mătușilor, nici o șansă de fructuoase abuzuri. Pentru aceasta stăm garanți nu numai noi, legionarii din exil, ci toți oamenii cinstiți care-și împart pribegia cu noi; si miile de pușcăriași din țară.

A doua fată a acestei erori rezidă în credința gresită că puterea, fiind un avantagiu, nu poate fi acordată decât ca o recompensă, unor cetățeni ce, prin fapte de arme, prin suferințe în închisori, etc. au bine meritat dela patrie și trebuiesc deci satisfăcuți. Oricât ar părea de puerilă, această concepție influențează, subjacent, gândirea unui mare număr de exilați.

Este inutil a insista asupra inanității ei: puterea nu-i un avantagiu, ci un serviciu. Revine deci nu celor ce au un titlu la recunoștiința Statului, ci acelora ce sunt preparați, printr'o pregătire tehnică specială, a împlini convenabil serviciul respectiv. Pentru cei viteji (dacă nu sunt decât atâta), decorații, nu posturi de ministri. Pentru cei ce au suferit — în lagăre, la Canal, în deportare — pensii și burse, nu posturi de prefecți, pentru care suferința, oricât ar fi de impresionantă și oricât de mult ar merita solicitudinea noastră fără rezervă, nu este totuși o calificare suficientă.

2. O a doua eroare este credința că țara, cei rămași acasă, ne dezavuează. Că ne reproșează faptul de a ne fi salvat în libertatea exilului, în loc de a fi rămas alături de dânșii, spre a împărți împreună rigorile închisorilor.

Aceasta înseamnă a măsura sufletelor celor de acasă cu măsura maruntă a celor ce s'au închircit în pribegie. Martirii din țară nu ne invidiază. Este o injurie de a le împrumuta asemenea sentimente și este o probă de întristătoare sărăcie sufletească doar faptul de a putea imagina asemenea strâmbătate. Cei din țară nu ne vor trage la socoteală pentrucă am plecat, ci de ceiace am făcut sau n'am făcut în exil.

Cei care au petrecut răsboiul în Franța ocupată își vor aduce aminte că pentru francezi, "învârtiții" dela Londra, patrioții adică și aventurierii adunați de Generalul de Gaulle, concentrau, pe drept sau pe nedrept, toate speranțele și se bucurau de solicitudinea fără rezerve ale Franței nemulțumite. Si Franța nu

era ocupată de Ruşi, iar guvernul Mareşalului Petain nu era guvernul lui Kişinewsky!

Cei care au avut rarul noroc să primească scrisori netimorate de acasă, ştiu câte nădejdi pun în noi cei rămaşi în urmă şi cum, în fapt, ne-au delegat teribila onoare de a menţine deasupra apei fragmentul de Românie care a scăpat încă neinundat de puhoaiele devastatoare ale bolşevismului.

Dacă, în fapt, noi, cei câteva mii de exilaţi reprezentăm astăzi România, în faţa lumii libere, dar şi în faţa celor de acasă, nu vom fi traşi la răspundere pentrucă am reprezentat-o, ci de insuficienţa, de nepriceperea, de nepatriotismul cu care o vom fi făcut-o.

Ca în parabola talantului, am plecat de acasă purtători ai unui fragment din sufletul ţării. Misiunea noastră nu este să-l aducem intact înapoi, pentrucă vom fi reuşit să supravieţuim individual şi să nu ne desromânizăm. Misiunea noatsră este de a-l face să fructifice: din cele câteva zeci de mii de fragmente de suflet românesc unite laolaltă, în uniunea pe care toţi o reclamăn şi pe care aşa de greu ni-i s'o înfăptuim, am putea să facem să rodească sufletul întreg al României adevărate.

La socoteală, da, vom fi traşi. Dar **nu pentrucă ne-am salvat**, ci pentrucă nu vom fi făcut **decât atâta..**

3. In sfârşit, falsa modestie cu care refuzăm responsabilităţile viitoare, se sprijină pe o a treia eroare: iluzia că, la eliberarea României, cei de acasă vor putea da un contingent de conducători suficient de compact pentru a constitui guvernul, a prelua administraţia, centrală, şi judeţeană, a încadra armata, a repune în mişcare organismul greoiu, paralizat de ani de distrugere sovietică, al economiei naţionale.

De unde vor apărea aceste mii de miniştri, prefecţi, generali şi colonei, magistrati şi profesori universitari, directori de uzine şi şefi de şantiere, industriaşi, tehnicieni, comercianţi, etc.?

Ruşii nu sunt Nemţi. Unde s'a instalat cizma lor, nu mai rămâne loc pentru nici un germen de opoziţie, fie ea şi eventuală. Herriot, Robert Schuman, Bidault, Adenauer, Heuss, Ollenhauer, de Gasperi, Scelba, Saragat sau cum se vor mai chiema, n'ar mai fi rămas în vieaţă sub o ocupaţie sovietică. Echivalenţii români, Iuliu Maniu şi Ion Mihalache, Brătienii şi Tătărescu, (de legionari nu mai vorbim, pentrucă au avut grijă să-i asasineze din timp sbirii Regelui Casap, iar capii ce se ridicau din generaţiile mai tinere au fost lichidaţi în companiile disciplinare ale Mareşalului Antonescu sau de plutoanele de execuţie ale lui Stalin) sunt reduşi în starea de epave umane. Toţi şefii noştri politici, militari, administrativi, intelectuali sau spirituali au avut de optat între lichidarea fizică (şi au fost lichidaţi) sau lichidarea morală, a colaborării cu duşmanul (şi, pentru noi, sunt lichidaţi: pentrucă nu văd cum am putea face primul guvern cu Pătru Groza, Mihail Sadoveanu, Gheorghiu-Dej sau Mitropolitul Justinian).

Este groaznic să evocăm spectacolul României pe care o vom găsi la liberare, dar este necesar să privim adevărul în faţă: în pustiul devastărilor răsboiului şi a vandalismului Ruşilor în retragere, nu vom întâlni decât fantomele famelice ale fraţilor noştri ce vor fi scăpat, prin ce miracol, din infernul închisorilor, al câmpurilor de concentrare, al şantierelor de muncă ucigătoare sau a perdelelor de bombe liberatorii.

Care cinic fără suflet ar îndrăsni să le spuie: "acuma, că sunteţi liberi, preluaţi guvernul şi administraţi-vă!". Cum mai pot exista oameni printre noi, care să nu înţeleagă că, în acea clipă deopotrivă sublimă şi sinistră a întâlnirii cu Tara liberată răspunderea puterii ne revine, în bună măsură, nouă, exilaţilor? Inţelegând puterea legionăreşte şi aşa cum orice om cinstit trebuie s'o înţeleagă: preluarea operaţiilor de prim ajutor, de alimentare, de refacer a milioanelor de români cu sănătatea sdruncinată de foame şi de boli; reconstruirea miilor de case, edificii publice, uzini, mijloace de comunicaţie distruse de aliaţi şi de duşmani; creerea unui guvern provizoriu a cărei primă sarcină să fie afirmarea prezenţei româneşti şi împiedicarea blagoslovirii noastre cu comisari aliaţi; creerea unei poliţii care să împiedice execuţiile sumare şi teribilele acte de represalii la care o populaţie năucită de suferinţă şi roasă de patima răsbunării este înclinată să se dedea; improvizarea unei magistraturi, garantă a reinstaurării justiţiei şi a pedepsirii judicioase a culpabililor ce nu se vor fi sustras ei inşişi prin fuga în Rusia.

La această "preluare de guvern" afirmăm că înţelegem să participăm, ca la o datorie sfântă, de la care nici un român liber nu are dreptul să se sustragă.

După cum afirmăn că înţelegem să exercităm o vigilenţă severă, cu consecinţele ce le implică, împotriva oricui, sub imperiul vechilor metehne, ar incerca să interpreteze exerciţiul puterii în alt sens decât singurul ce i se cuvine: muncă desinteresată în serviciul comunităţii.

LUCIAN FURDUI

P. S. In consideraţiile de mai sus, am omis intenţionat a ne referi la compatrioţii ce luând calea codrilor duc de ani de zile si în condiţiile cele moi inegale, o luptă nobilă si curajoasă împot rit la acesti Români exemplari pentrucă este dela sine înţeles riva invazorului. Nu ne-amrefe că politic, vor avea primul cuvânt despus în România liberată si pentrucă nu există nimenea care să le poată contestă dreptul la conducere. Noi, legionarii, mai puţin decât oricine, pentrucă acesti viteji luptători se află a fi în majoritate camarazi de ai nostri, membri ai Miscării legionare, cum o atestă procentul ridicat de „trădători, sabotori si vânduţi Occidentului" pe care poliţia comunistă îl descoperă printre „fostele elemente ale Garzii de Fier". . . .

Am considerat nevrednic de jertfa lor sfântă de a-i aduce în discuţie pe acelasi plan cu rezistenţii de mucava din exil sau cu capetele-plecate- sabia-nu-le-taie din Tară. Pentrucă cei ce luptă ASTAZI cu arma înmână împotriva Rusului sunt mai presus si în afară de orice discuţie.

UNIUNEA ARGENTINO-CHILENA

RECENTA întâlnire între generalii Perón, preşedintele Argentinei şi Ibañez, preşedintele Republici Chilene a fost pecetluită cu o uniune economică între cele două ţări surori.

Nimic mai firesc nu poate fi decât această dorinţă de uniune, de înţelegere între cele două popoare. Este nevoie doar de-o simplă privire pe harta continentului sud-american ca să-ţi dai seama că şirul Anzilor joacă mai mult rolul de coloană vertebrală a unui spaţiu geografic, decât pe acela de linie de separatie. Adevărul acesta se simte mai bine în republica vecină, ea fiind oarecum un non-sens geografic. Constituită dintr'o fâşie îngustă de teren accidentat, uneori întrerupt prin fiorduri cari intră până în Argentina, şi care se întinde pe o distanţă de peste 4.000 km., republica vecină întâmpină serioase dificultăţi în exploatarea bunurilor sale din pricina că nu-şi poate construi o reţea de linii de comunicaţii, decât apelând la solul argentin. In posesia unui întins litoral la Oceanul Pacific, ea ar fi indicată ca o putere maritimă, dar această poziţie nu poate fi valorificată din pricina că direcţia în care se face schimbul de bunuri nu este Apusul, ci Răsăritul şi Nord-Estul, pe care nu le poate atinge decât după mari ocoluri.

Din aceste pricini, ideea uniunii a fost mereu ventilată de presa ţărilor respective, astfel că, în momentul întâlnirii celor doi şefi, ea era suficient de coaptă pentru a fi tradusă în fapt şi, aşa

Evident, aceste circumstanţe n'ar fi fost suficiente să ducă singure la o uniune dacă alţi factori n'ar fi intrat în joc. Intre aceştia trebue să cităm în prim loc pe cel economic.

Economiile celor două ţări au un caracter pronunţat complimentar. Argentina este o mare producătoare de articole alimentare, îndeosebi cereale, carne şi grăsimi, în timp ce Chile este lipsită de aceste articole dar, în schimb posedă apreciabile cantităţi de cupru, minereuri feroase şi fosfaţi, necesari îngrăşămintelor solulu, lucruuri pe cari Argentina le necesită.

Alăturea de acest complementarism, cele două ţări fac sforţări paralele pentru emanciparea lor de sub tutela capitalurilor şi a economiei streine. Dacă Argentina a reuşit în bună parte în această străduinţă, Chile este încă dependentă de capitalul strein, substanţial interesat în exploatarea mineralelor. Este posibil că ea va proceda la naţionalizarea avuţiilor subsolului, după exemplul Boliviei, însă această măsură nu este suficientă şi nu asigură, ipso facto, şi independenţa economică.

Se ştie că raporturile politice, economice, culturale, etc. între ţările continentului american — de Nord şi de Sud — au fost stabilite prin pacte. Conferinţe periodice, ca acelea dela Bogota, mai recent dela Caracas, sunt chemate să caute soluţiile problemelor ce se pun pentru asigurarea bunei şi pacinicei convieţuirii a popoarelor americane. Statele Unite au manifestat întotdeauna un viu interes pentru republicele latine din centrul şi sudul continentului de care ele sunt legate prin pacte şi acorduri bazate pe spiritul "bunei vecinătăţi", după cum îl definea Fr. D. Roosevelt.

In practic, însa, "buna vecinătate" sau raporturile dintre indivizi, ori neamuri nu pot fi profitabile pentru ambii parteneri decât dacă ei să găsesc, pe cât posibil pe picior de egalitate. Politica şi economia, ca şi dragostea, spune Gen. Perón, sunt acte bilaterale. Pentru ca ele să devie eficiente să atingă scopul pentru care au fost create, este necesar ca contractanţii să fie puşi în situaţii egale, altfel cel mare ar fi ispitit să profite de slăbiciunea celui mic, cel tare ar fi tentat să exploateze pe cel slab.

Este evident că acest punct de vedere trage şi el mult în balanţă, atunci când se pune pe tapet chestiunea uniunii între cele două ţări, uniune care se consideră un început de aglutinare a tuturor ţărilor latine. Ele îşi dau seama că sunt prea slabe, atunci când acţionează izolat, că n'au nicio şansă să-şi impue un punct de vedere, atâta timp cât nu-şi coordonează economiile, cat nu le articulează şi integrează într'o unitate superioară, caz în care ele ar putea trata dela egal la egal cu partenerul din Nord, ori cu cel european.

Că această uniune va leza interese particulare, este fără doar şi poate. Este posibil să fie lovite multe din companiile de exploatare a bogăţiilor din acest continent. In schimb, pe plan internaţional, apropierea celor două ţări răspunde unei tendinţi generale de grupare, tendinţă pe care preşedintele D. Eisenhower, în p. 7 a cuvântării program, cu care şi-a inaugurat activitatea preşidenţială, s'a angajat s'o sprijine. Pe plan mondial unirea nu însemnă numai un spor în capacitatea de producţie, ci şi unul echivalent în puterea de absorbţie a mărfurilor streine, lucru urmărit de statele industriale.

C. Safta

pământul țării noastre geme---

Condamnări

Incapacitatea specialiștor, ieșiți din pepinierele P. M. R. cu certifcale peste noapte, de-a menține producția de petrol la nivelul de dinainte, ar fi trebuit să deschidă ochii oricărui om cu scaun la cap. Insă, așa ceva este greu de găsit printre conducătorii R. P. R. Acolo capacitatea și meritele sunt în directă legătură și proporție cu tămâiala celor din Kremlin. De acea au trebuit aflați 'țapi ispășitori" printre elementele burghezi-mosierești, vinovate de îndrăcite sabotagii.

Odată pretextul găsit, un nou lot de frați au fost trimiși în fața Tribunalului Militar din Ploești, acuzați de "înaltă trădare" și de a fi pregătit un complot pentru răsturnarea regimului. Felul cum a decurs procesul, nu mai este interesant. Incă dę pe vremea lui Carol II și Lupeștii, a lui Armand Călinescu, Mișu Antonescu și Gen. Vasiliu, sentințele nu se mai dădeau de magistrații militari, ci de birourile Ministerelor de Interne. Comuniștii n'au adus nicio inovație acestui sistem ultrademocrat de-a împărți justiția după criterii politice.

Cei condamnați sunt de data aceasta:

Atanasie Cristodulo, Cezar Popescu, Const. Mătăsaru condamnați la recluziune pe viață. Alex. Alexandrini, Petre Perișor, Const. Capșa, muncă silnică pe viață, Romeo Pleșoianu și Const. Popescu condamnați la 25 an pentru înaltă trăidare și 25 ani pentru complot.

Mihai Ciupagea la 25 ani recluziune.

Aurel Bentea, Ion Siolacolu, George Palik la câte 20 ani muncă silnică.

Tib. Heinz la 18 ani muncă silnică.

George Ligner la 15 ani muncă silnică.

Grigorie Costescu la 12 ani muncă slinică.

Eugen Alexandrescu la 10 ani
Ion Chișilevschi la 8 ani.

Alex. Strie, Nic. Oprișan, Traian Moroiu, Ion Sava, Anatol Gobjilă la câte 5 ani.

Dumitru Posta la 4 ani și.
Stefan Iordănescu la 3 ani.

Cum se recompenesează munca în R. P. R.

Sfârșitul anului a adus încheierea bilanțului la gospodăriile colective și plata muncii prestată de țărani în decursul anului. Iată cam cum este retribuită munca în colhoz:

"Colectivistul Iova Teodor care, împreună cu familia sa, a prestat 831 zile-muncă, a primit, în schimb, 2.779 kg. de grâu, 3.013 kg. porumb și alte mari cantități de produse".

"Altele mari cantități" trebue, în mod necesar, să fie mai mici decât cele indicate prin cifre, altfel cei dela Scânteia, din motive lesne de înțeles, le-ar fi reprodus pe ele.

Să facem acum socoteala și să vedem cât îi revine unui colectivist pentru o zi de lucru. Făcând împărțirile corespunzătoare, ajungem la rezultatul că, prețul muncii de o zi este de 3,344 kg. grâu, 3,625 kg. porumb In monedă argentiniană aceasta face exact 3 pesoși. Dacă toate celelalte "mari cantități de produse" s'ar urca la valoarea grâului și porumbului cifra de 3 pesoși s'ar dubla, adică ar deveni 6 pesoși pentru ziua de lucru. In țara în care trăim suma aceasta este retribuția unui muncitor pentru o oră de lucru.

Colectivistul citat este însă într'o situație dintre cele mai favorabile, căci, la din contră, n'ar mai fi fost dat de exemplu. Dar atunci cât primește un om de o putere de muncă mijlocie? Și chiar Iova Teodor, cum poate trăi cu porțiile ce i le-a dat stăpânirea, dacă în afară de cei cari au muncit mai are de întreținut 2-3 copii cari nu pot lucra.

Cei dela Scânteia să fie atât de orbiți de succesele reperiste încât să nu-și dea seama că lumea n'a uitat încă vremea când țăranii erau stă pâni absoluți pe recolta care o producea lotul muncit de ei și nu erau spoliați, dându-li-se numai o parte a ei. La atâta să se reducă avantagiile colhozului?.

Alte progrese

Când ești pus în slujba reclamei, orice realizare, fie ea cât de neînsemnată, este demnă de menționat. Drept aceea stațiile de radio-emisiune din țară împrăștie, în cele 4 unghiuri ale văzduhului, știri de felul următor: Cooperativa din Valea Cânepii "a achiziționat 200 ouă și peste 8.000 de kg. sămânță de floarea soarelui în 8 zile.

Pe vremuri, asemenea performanțe erau un fapt atât de comun încât nimănui nu-i mai trecea prin gând să-l sublinieze și trâmbițeze. Azi el împrumută proporții de eveniment pentru "oamenii muncii". Si este în adevăr un eveniment, căci ouăle și uleiul au devenit o raritate în țara care altădată exporta apreciabile cantități din ambele produse.

Acelaș lucru cu extraordinarul succes înregistrat la fabrica textilă Banatul, din Timișoara, care a ajuns să producă "poplinuri și damasturi". Este adevărat că luminătorii dela Răsărit uitaseră de existența acestor produse burgheze. Când au ajuns, în Iunie 1940, la Chișinău, s'au grăbit toți să-și cumpere câte o cămașă — mai multe n'au apucat, căci stocul întreg a luat drumul Moscovei — de poplin pe care o arborau cu aceaș satisfacție și mândrie cu care ar fi arborat decorațiile cu secera și ciocanul. Noi, Românii, n-am uitat, însă, că în această materie produsele noastre depăsiau în calitate pe similarele lor din străinătate, astfel că reușita fabricii Banatul, este cam tardivă, căci suratele ei din țară fabricau poplinuri și damasturi admirabile încă înainte de aceasta cu 20-30 de ani.

Tot aci este cazul să amintim de extraordinarul progres, semnalat de Viața Sindicală, în materie de mecanizare. Revista citată ne aduce vestea senzațională că în capitala țării există 30.80[illegible] de biciclete în circulație, ceeace ar reveni o bicicletă la 50 de locuitori.

Posibil că să depășim, la capitolul bicicletă, pe vecinii noștri dela Răsărit și Sud, dar nu găsim totuș nimic extraordinar în acest fapt. Argentina, d. e., are un automobil la mai puțin de 50 de locuitori și totuș nimeni de aici nu s'a gândit să facă caz din acest fapt.

LLAMADO AL GENERAL

EN el nombre de las Asociaciones Rumanas Libres de París, los Señores Pompilio Paltanea, C. Arsenie, León Negruzzi y Mircea Domitiru: presidentes o secretarios generales de varias de ellas, dirigieron al general Eisenhower, Presidente de los Estados Unidos, este mensaje: "Los Rumanos libres le expresan toda su saitsfacción por las palabras con las cuales Su Excelencia denunció la interpretación falsa y criminal que de los acuerdos de Yalta y Teherán hacen los Soviets. En efecto, por la institución de zonas de influencia, estos acuerdos condujeron a la entrega de Rumania a los Soviets, vale decir, al abndono injusto de toda la nación rumana y de todo su territorio a la más cruel y mortífera de las opresiones. Saludamos en su acto de denunciación, el signo precursor y anunciador de la liberación de Rumania del yugo bestial de los Soviets, cuyos ejércitos siguen ocupando nuestra patria ocho años después de concluída la guerra y en contradicción con las promesas y las obligaciones suscriptas por las Naciones Unidas.

Esperamos, bajo el control de las Naciones Unidas, la organización en nuestra patria de elecciones libres, el retorno de las decenas de miles de prisioneros rumanos que yacen en los campos soviéticos, la amnistía de los condenados políticos (anticomunistas) y la instalación de un gobierno rumano verdaderamente democrático y nacional".

† CRISU AXENTE

COMANDANTUL Legionar Crisu Axente a incetat din viata in ziua de 21 Februarie, in spitalul provincial din Madrid.

Citâm din Circulara dată cu această ocazie de Comandantul Mișcării Legionare următoarele.

"Crisu Axente a intrat in Miscarea Legionară îndată după prigoana din 1933-34. In vara anului 1935 l-am întâlnit la tabăra de la Carmen Silva. Ii era drag Căpitanului pentru vioiciunea spiritului său, vesnic în căutare de sensuri, și pasiunea curată ce o punea in vorbă, în gest și in tot ceace săvârșea. A suferit calvarul lagărelor de concentrare din România și Germania, fără a se clinti din credinta lui Legionară. Din 1944 îl găsim in cele mai înaintate posturi ale luptei noastre, in Germania, la Paris și mai pe urmă la Madrid. Crișu Axente rămâne in istoria Mișcării ca un mare exemplu de desinteresare, generositate și cavalerism.

Dispariția lui Crisu Axente în plină maturitate spirituală înseamnă o grea lovitura pentru mișcare".

Inmormantarea a avut loc in ziua de 22 Februarie in cimitirul "Ventas" de lângă Madrid. Au fost prezenti toti legionarii aflați în Madrid, precum si un mare număr de personalitati spaniole și streine.

Din partea bisercii a vorbit părintele Dr. Alexandru Mircea, iar din partea Mișcării Legionare cuvântul de răma sbun l-a pronuntat Dl Locotenent Comandant Vasile Iasinschi, cântându-se la urmă imnul Moța - Marin.

Participăm la durerea cauzată Miscării Legionare prin pierderea Comandantului Legionar Crisu Axente adăugând crestinescul.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihneasca in pace!

Insemnari

CALENDAR

1 FEBRUARIE

• Ași prefera să aflu ca Franta încetează de a mai pune obstacole la unirea Europei'' spune Foster Dulles sosind la Paris.

• ''Dacă noi singuri nu reușim să ne unim, Statele Unite ne vor lăsa în plata Domnului'' (Adenauer, la conferința de presă ținută la Berlin).

• ''Sunt forate ingrijorat de numirea dlui Foster Dulles la Departamentul de Stat'' spune laburistul de stânga Aneurin Bevan. O rațiune suplimentară de a fi siguri, noi Românii, că Dulles va lucra pentru cauza cea dreaptă, de care laburiștii se indepărtează cu pași grăbiti.

—Eisenhower primește taina sfântului botez, afiliindu-se confesiunii presbiteriene.

—Un urgan năprasnic devastează coastele Mării de Nord. Zeci de diguri cedează în Olanda.

2 FEBRUARIE

—''Nu vom accepta niciodată reducerea în sclavie a niciunui popor liber. Nu recunoaștem nici un fel de compromisuri cuprinse în tratate secrete încheiate în trecut cu guverne străine, compromisuri care ar consfinți această sclavizare. Popoarele trebuie să se unească impotriva amenințării de agresiune comunistă (Eisenhower, in primul său mesagiu presidențial).

—Aneurin Bevan se declară foarte supărat de libertatea de acțiune acordată naționaliștilor chinezi. 'Asta înseamnă răsboiul' și deci incetarea fructuosului comerț dintre democratica Mare Britanie și China comunistă.

—''The Jerusalem Post'' anuntă că aproape toti Evreii au fost retrași din misiunile diplomatice sovietice. Este probabil că și Israelul va elimina pe toți creștinii din misiunile diplomatice israeliene.

3 FEBRUARIE

—Nici Eden nu aprobă deneutralizarea Formosei. Deasemenea, se manifestă la Londra serioase preocupări în legatură cu decla-

COMUNISTUL RING LA RADIO MÜNCHEN

DL Camil Ring a fost numit redactor la sectia românească a postului de Radio Munchen. Situat în zona de ocupație americană și finanțat de asociația americană Free Europe, postul de radio Munchen este, în dispozitivul de contrapropagandă, un punct avansat al anticomunismului american. Nu putem deci decât să ne bucurăm dacă Americanii înțeleg să întărească secțiunea românească și să fim satisfăcuți la ideea că, de acum încolo, cei din țară vor fi în măsură să asculte emisiuni mai inteligente și mai purtătoare de roade.

Se întâmplă ca dl Camil Ring să ne fie antipatic. Profund. N'am avut plăcerea să-l vedem niciodată la față, dar avem vie în amintire proza dumisale abjectă, din primele timpuri ale ocupației bolșevice. Dl Camil Ring a făcut parte din cea dintâiu echipă de lingăi care s'au precipitat să culeagă scuipatul rusesc. Dintre cei dintâiu, deasemenea, care ''au avut urechia'' coreligionarei Ana Pauker, pe care, de altfel, cu destulă abilitate o apără în recenta lucrare ''Staline m'a dit...'' (ce poartă, ca subtitlu, întrebarea dubitativă ''Anna Pauker est-elle coupable?).

Dar dacă a fost cel dintâiu să îmbrățișeze cu un entuziasm delirant cauza dușmanului venit să ocupe România, dacă a fost printre primii a se cocoța la posturile de conducere, în timp ce Românii strângeau pumnii de neputință disperată sau erau strânși în pumnii canaliei roșii, dl Camil Ring a fost printre cei din urmă a alege libertatea. Intr'adevăr, imundul ''Semnal'' pe care l-a condus, a fost ULTIMA foaie ''independentă'' suprimată de comuniști.

In această suprimare tardivă găsim, deopotrivă, confirmarea (dacă mai era nevoie) a sentimentelor ce l-au animat, dintotdeauna, pe dl Camil Ring cât și rațiunea trecerii dumisale în câmpul anticomunist.

Intr'adevăr, cum chiar domnia sa arată în cartea citată, Rușii au procedat în etape la bolșevizarea României. Intr'o primă fază au avut nevoie de a paraliza vigilența burgheziei, a adormi pe capitaliști ca și pe patrioți (calificări ce nu-s neapărat exclusive), a încropi un climat de încredere, pentru a putea cu atât mai vârtos să culeagă din oală, în faza a doua, atât pe capitaliști cu toate avuțiile lor, cât și pe patrioți, cu organizațiile, cu șefii, cu eventualele depozite de arme ce ar fi reușit să-și constituie.

Acest climat nu se putea creia, evident, cu amenințările sângeroase, cu intransigența răbotnică a presei oficial comuniste. Era nevoie de o serie de organe aparent independente, redactate de gazetari aparent rămași în cadrul vechilor clase, de oameni deci ce puteau încă inspira încrederea. Dl Camil Ring a încercat, în ''Semnalul'' să îndeplinească această funcțiune. Cum singur o mărturisește, mai mult cu cinism decât cu inconștiență și ca să-si rezerve eventualul drum înapoi la Moscova, primea zilnic, dela Partid, când nu direct dela Ruși, directiva. Primea, probabil, și indicațiile asupra sosului burghez cu care trebuia s'o asezoneze.

Din nefericire (pentru cei ce-l plăteau), dl Camil Ring aparține unui tip uman caracterizat prin lipsa sa de tact, prin aplecarea sa către excese, prin aplecața sa congenitală. Astfel, cu toate eforturile dumisale de a apărea burghez, zelul față de bolșevici pe deoparte, credința că ''c'etait arrive'' pe de alta, răsbăteau în proza dumisale cotidiană. Cititorii n'au avut nevoie de multă vreme ca să descopere, printre liniile de măsurată perfidie (măsurată la însuși Secretariatul Partidului sau la Ambasada Sovietică), adevăratul profil al pretinsului burghez ce le scria: profilul unui agent sovietic, cumpărat de Soviete și făcând politica Sovietelor.

Un spion filat, nu mai e un bun spion. Demascat, ''Semnalul'' nu mai putea servi. Iată dece a fost suprimat. Iar dlui Camil Ring s'a încredințat o altă misune. In străinătate.

Nu este exclus ca odată în contact cu atmosfera de libertate a Occidentului, dl Camil Ring să-și fi schimbat sincer convingerile. Cu atât mai sincer, cu cât serviciile de plată ale Ambasadei Sovietice funcționează greoi și cu întârziere, pe când cursul dolarului, imediat convertibil, se află deocamdată în plină pantă ascendentă.

Iată-l deci, pe fostul gazetar pro-comunist, în solda americanilor. Fostul agent sovietic împotriva neamului românesc în sânul căruia era plătit să-și distileze veninul, acceptă, fără tevatură și fără multe desbateri de conștiință, un rol analog, dar desigur mult mai bine plătit (ne place să sperăm), dela Americani. Ipoteza după care dl Ring ar lua bani și dela unii și dela alții, și dela vechii și dela noii stăpâni, trebuind să fie înlăturată, ca fiind prea primejdioasă.

Până aici, toate bune. Nu avem nici o cădere de a le reproșa Americanilor alegerea colaboratorilor. Pentru treburile infame (or, spionajul pe bani, pentru un neam care nu-i al tău, ce este care?) iți iei colaboratorii pe care-i găsești.

Unde am îndrăsni să ridicăm, umil, un deget de modestă protestare, este la credința Americanilor că pot prinde muște cu oțet. Cum pot oare să-și închipuie că ascultătorul de radio român, în amintirea căruia scârboasa proză a dlui Camil Ring este încă vie, se va lăsa prins, se va lăsa dus de vocea dlui Camil Ring? Cum pot crede Americanii că Românii de acasă, care știu că dl Camil Ring a servit interesele bolșevice, când acestea îl remunerau, vor putea crede că de data asta dl Camil Ring nu servește decât adevărul și cauza României? Cum pot risca Americanii de a compromite o luptă sfântă, care este lupta pentru libertate, dând-o pe mâna manjită a unuia care deja odată a vândut-o pentru bani?

Afară numai dacă Americanii nu vor să-l utilizeze pe dl Camil Ring decât pentru punerea în aplicare a unei sugestii, destul de abile, a lui James Burnham (''The Comming Defeat of Communism''). Spune James Burnham: ''Cui ne putem adresa prin radio? Numai celor ce-l pot asculta. Cine-l ascultă în România? Marii șefi comuniști, poate gazetele comuniste, sigur radio-stenografii, care captează emisiunile ''dușmane''. Acestora trebuie să ne adresăm. Renunțând la stupiditatea limbajului propagandistic, și vorbindu-le pe limba lor, adică în limbaj comunist. Arătându-le că, tocmai din punct de vedere comunist, tocmai pe linia pură a marxismului, cauza la care s'au înhămat este o cauză pierdută. Singura propagandă eficace deci este aceia care se adresează înseși uneltelor comuniste. Pre limba lor''.

Evident, pentru o asemena treabă recunoaștem că era greu de găsit persoană mai indicată.

Suntem poate prea aspri cu dl Camil Ring, ne zicem. Il luăm prea în serios, când inteligență dumisale și posibilitățile dumisale ACTUALE de trădare se limitează la editarea tristului și ineptului buletin ''umoristic'' ''Hronicul Măscăriciului Tăvălug'', unde lipsa de talent și de spirit se lăfăie crăcănată de-alungul unor pagini pline de vânt. Suntem poate nedrepți când, fără documente fotocopiate, îl calificăm pe cel ce singur se intitulează măscărici, cu epitetul altfel mai serios de agent sovietc.

Cumpănindu-ne bine cuvinte-

CALENDAR

rația lui Eisenhower de a nu respecta tratatele secrete privitoare la sclavizarea popoarelor libere. Dacă se supară Stalin și Mao-Tse cine mai cumpără cauciucul britanic (care, de fapt, aparține necăjitilor indigeni din Malesia și Indonesia?)

—''Nici un discurs nu a dat mai multe speranțe (decât acela al lui Eisenhower) popoarelor sclavizate ale Estoniei, Letoniei, Lituaniei, Poloniei, Ucrainei, României, Bulgariei Cehoslovaciei, Ungariei, Albaniei, Chinei si Germaniei Orientale'' (The New York Daily Mirror).

—Foster Dulles la Londra.

4 FEBRUARIE

—Foster Dulles dă Francezilor și Britanicilor un ultimatum de 75 de zile. Ori vor pune un termen manevrelor antieuropene, ori nu vor mai beneficia în viitor de ajutorul material al Statelor Unite. Așteptăm pentru mâine protestul dlui Aneurin Bevan și al tuturor comuniștilor.

—Se intensifică uraganul ce devastează coasta de nord-vest a Europei.

5 FEBRUARIE

—''Armați-vă repede și uniti-vă cu vecinii vostri. Acesta este singurul drum catre securitate'' spune la Bonn Foster Dulles cancelarului Adenauer, pe care-l califică public drept ''eminent om de stat'', incluzandu-l totuși in termenii ultimatului de 75 de zile.

—Comisia de Afaceri Straine a Parlamentului francez a numit raportori pentru armata europeană pe dnii Jules Moch (socialist francez) și Pierre Koenig (gaullist), ambii cunoscuți pentru ura lor impotriva Germaniei și pentru ostilitatea fățișă impotriva armatei europene.

—In schimb Foreign Office-ul dă un comunicat în care subliniază intenția guvernului britanic de a stabili legături strânse cu armata europeană (cand o fi).

—Germania de Vest dublează

CALENDAR

efectivele grănicerilor (dela 10.000 la 20.000) și interzice înrolarea tinerilor germani in Legiunea Străină (franceza), în care au fost recrutați aproape 100.000 de germani, dintre care mulți au căzut în Imlochina, cu fata la comunisti.

6 FEBRUARIE

—"Securitatea Europei poate fi stabilită grație colaborării germane". (Eisenhower, în mesajul personal adresat lui Adenauer).

—"Statele Unite vor interveni pentruca să se retrocedeze Germaniei teritoriile (răpite) de dincolo de Oder-Neisse" (Foster Dulles, la Bonn).

—Prima incursiune de avioane naționaliste asupra continentului asiatic, pe care-l bombardează cu milioane de manifeste anticomuniste. Iar o să se supere Aneurin.

—Mii de voluntari belgieni se duc la malul mării, pentru a pune stavilă inundatiilor. Așișderea și Regele Baudoin, care însă pleacă la malul mării Mediterane, pe Riviera.

—Generalul Petre Gabor, șeful poltiei secrete maghiare, a fost lichidat. Persecuție antisemită, scriu ziarele. Dacă ar fi fost un vulgar ungur, s'ar fi mulțumit să inregistreze că încă o canalie a primit soarta ce și-o merita. Seful Ungariei comuniste continue însă a fi Rakosi-Rosenkranz iar al R. P. R. ului Iosip Kizsinewskij-Weiss.

—Tito reclamă organizarea apărării Balcanilor.

7 FEBRUARIE

—La 250.000.000 florini se ridică pierderile cauzate de inundații in Olanda.

—"Berlinul se sufocă sub avalanșa refugiaților din Est" (Primarul Reuter).

—Antisemitism: 50 de ofițeri evrei au fost indepărtați din comisia de control sovietică din Germania. Ce căutau intr'însa?

—Furtul organizat al avuției publice și private se ridică, de când Rușii ocupă Austria, la 20 miliarde se șilingi.

le, repetăm: dl Camil Ring, dela tribuna "Semnalului" a adus mai însemnate servicii Rușilor și a slabi cu duhul, cel d e c â t cel târziat să-l descopere, decât cel mai notoriu agitator comunist. Tocmai pentrucă se ascundea sub masca "independenței". Tocmai pentrucă, lup în piele de oaie, a dus conștient la tăiere mii de oi naive, ce s'au lăsat înșelate de proza dumisale când mincinoasă, când perfidă. Pe atunci nu era măscărici, ci gazetar "independent". Pe atunci nu era așa de dezolant lipsit de talent ca astăzi, ci plin de vervă și de inteligentă. Pentrucă pe atunci scria cu toată inima, așa cum simțea, așa cum credea. Deaceia a bine meritat dela Soviete.

Dar nu înțelegem cum, DEACEIA, Americanii l-au numit la postul de Radio München. Redactor la secția... românească.

LUCIAN FURDUI

Radescu vs. Visoianu

IN felul lor și Liga și Comitetul "grupează" partidele, în măsura în care si una si alta "reprezintă" pe liberali, pe țărăniști și pe socialiști. Din ambele lipsesc legionarii, deși, ca partid, erau al treilea pe țară, în ultimele alegeri libere efectuate înainte de răsboi. Deși, deasemenea, legionarii sunt singurii care nu au colaborat cu Rușii, împotriva cărora atât Liga dlui General Rădescu cât și Comitetul dlui Vișoianu afirmă că vor să lupte. (In paranteză fie spus: ni-i mai ușor să-l credem pe dl General, care — la putere fiind — nu s'a sfiit să facă celebra declaratie radiofonică așa de demnă, așa de românească, decât pe dl Vișoianu, care a deschis larg poarta invazorului sovietic și care, recent nu se sfia să se bata'n piept: "Am fos întotdeauna pentru înțelegerea cu Sovietele!")

Aici nu ne interesează însă relațiile Legiunii cu cele două formații de rezistență, ci raporturile fiecăreia dintr'însele cu exilul.

Comitetul, primul în dată, reprezintă, dintre românii pribegi, pe M. S. Regele, pe cei vreo sapte membri care-l constituie, gazeta "La Nation Roumaine" și, în capitalele mai răsărite, câte un delegat, care el nu prea este (răsărit). Excepție făcând de M. S. Regele pe care numai o nefericită împrejurare si consiliile primejdioase ale unui sfetnic improvizat l-au îmbarcat în această galeră viermănoasă, Comitetul înnumărându-și toți aderenții, prin flanc câte unul, să tot ajungă, la vreo 51, hai să zicem 52 de patrioți, toți încercați, toți dezinteresați, toți gata să moară pentru Țară.

Minciună! ni se strigă din cercurile Ligii, al cărui purtător de cuvânt cel mai talentat, dl Vasile C. Dumitrescu duce o virulentă campanie în "PATRIA" împotriva "șobolanilor" cum, nu fără flatante aluzii istorice, îi numește pe partizanii Comitetului. "Gata să moară pentru țară? Dacă țara ar fi la Moscova, poate.

Deocamdată domnii din Comitet sunt gata să moară pentru Fond". Fondul a fost, cum se știe, piatra de încercare a coeziunii rezistenților. Nemulțumit cu felul în care era administrat, Generalul Rădescu, după infructuoase protestări, și-a dat, acum trei ani demisia din președinția Comitetului lăsând toată treaba pe mâna fariseilor (cum îi numește Generalul Ion Gheorghe).

Plecarea dlui Gen. Rădescu, urmat de dl Gafencu și de tot ce nu era putred printre politicienii români, a sdruncinat serios alcătuirea Comitetului. Mai târziu, înființarea Ligii, atrăgând în jurul Generalului Rădescu, un număr important de compatrioți părea să anunțe dispariția Comitetului în ignominia în care se complacea.

Dispariția prevăzută și dorită de imensa majoritate a exilului, nu s'a produs totuși. Motivul? Slăbiciunea Ligii. Intr' adevăr, în Ligă), gruparea Generalului Rădescu a dat în curând semne de debilitate și, după câteva bătăi de aripă, s'a oprit scurt. De peste un an nu s'a manifestat decât printr'o convinsă atitudine de stagnare. Ori, o soțietate care nu merge înainte...

Explicația ne-o dă tot "Patria". Liga s'a oprit în elanul ei creator, "ambarasată fiind de câteva elemente de rea credință", "acele câteva meschine ruine reacționare ce i-au otrăvit spiritul și împiedecat desvoltarea". Prin alt canal aflăm că tot aceste ruine reacționare, în frunte cu dl Carol Davila, au fost acelea care au forțat mâna dlui General și l-au obigat să introducă nenorocita (pentru Ligă) clauză a excluderii legionarilor. Așa să fie.

Interesant este de știut cum au lucrat ruinele reacționare. Pe deoparte au început și în sânul Ligii acțiunea de sabotaj și de scârbire a dlui General, prin care excelaseră când îl aveau ca președinte în Comitet. Pe de alta, întreținând subteran relații cu Comitetul, îl asigurau pe dl Vișoianu că Liga se va dizolva în curând și că astfel (!) uniunea exilului va putea din nou fi restabilită. In fine, tot subteran, obținuseră dela Americani o intervenție piezișă: un oarecare domn Altschul (după nume, scoțian sau irlandez) fusese numit de yankei să facă, el, domnul Altschul, unirea între Ligă și Comitet. Cum însă, din motive lesne de înțeles (și preferăm să le lăsăm neelucidate, ca să nu fim acuzați de antisemitism), dl Altschul având toate simpatiile p e n t r u C o m i t e t, impunea condiții umilitoare și deci inacceptabile. Toate aceste pertractări făceau însă să treacă timpul, mențineau Liga în adormire și descurajau pe ligiștii de bază.

Iată însă că printr'un gest, tot așa de neașteptat și de curajos ca celebra intervenție radiofonică, Generalul Rădescu, excedat, întreprinde singur și pe proprie răspundere o acțiune de enorm răsunet: dă în judecată penală, în fața tribunalelor elvețiene, pe dnii Vișoianu și Crețianu, calificându-i așa cum de o bună bucată de timp îi califică toată presa exilului: defraudatori de bani publici.

Scandal! Se poate ca Domnul General să dea în judecată pe doi cetățeni care, oricât de pacătoși ar fi, sunt înainte de orice români? Ce-o să zică Franța, ce-o să zică Anglia, ce-o să zică Albania? Rufele murdare, în familie, nu în văzul tuturor! Sub impresia primului moment, o seamă de demisii se produc din Ligă: ies toți — cum zice PATRIA — șobolanii, și, din păcate, împreună cu ei și un om cumsecade, dl Gafencu.

Defectiunea deși spectaculară, nu provoacă dezastrul scontat. Dimpotrivă, debarasată de caii troieni, Liga va putea porni din nou la drum. Două evenimente fericite vin în scurt timp să-l întărească pe General în atitudinea luată și să-i aducă înapoi o seamă din speriații primului moment: Camera de acuzare a Curții Supreme a Cantonului de Berna, în fața căreia guvernul comunist dela București introdusese o acțiune paralelă cu a Generalului Rădescu (voind și, în fața unor neghiobi, reușind să-l compromită), respinge recursul reperiștilor. Pe de altă parte dl Altschul se desărcinează de rolul de unificator al exilului român, recunoscând, într'o scrisoare către Generalul Rădescu că "trebuie să lăsăm Românilor înșiși sarcina rezolvării acestei dificultăți".

Sperăm că, în ceiace-l privește, dl General va reuși s'o rezolve.

Deasemenea, deși de "PATRIA" ne despart o seamă de insulte, lipsite de gust și, pentru a spune puțin, infame, nu putem să nu aplaudăm campania eficace dusă, prin penele dlor Gen. Ion Gheorghe și Vasile C. Dumitrescu împotriva acelorași impostori. Si să urmărim, dela tribună, matchul Ligă-Comitet, în care favoritul nostru, mai e nevoie s'o spunem e Liga. Cu care, în finală, urmează să ne răfuim noi înșine.

A.F.

CALENDAR

8 FEBRUARIE

—Cu vizitarea Belgiei, Olandei și Luxemburgului, Foster Dulles își termina turneul european.

—Antisemitism: Gyula Desci, ministrul Justiției în Ungaria, a fost arestat.

—Prosemitism: "Sunt un european" (Renț Mayer, Președintele guvernului francez, al cărui bunic a fost rabin. Stiam că Europa se ispravea la Bosfor. Anexăm Asia Minoră?).

9 FEBRUARIE

—F. Dulles se declară satisfăcut de rezultatele visitei sale in Europa.

—"Am comunicat Statelor Unite că este o eroare de a se bloca coastele Chinei" (Eden).

—Antisemitism: Mișcarea Naționalistă Boliviană (la guvern) cere retragerea naturalizărilor acordate la evrei dela 1951 încoace, controlul intrării și iesirii evreilor din Bolivia, interzicerea creerii de societati judeo-boliviene.

—Prosemitism: Președintele Consiliului Municipal al orașului Paris (Franța) este dl Moatti, evreu.

10 FEBRUARIE

—Londra repetă că se opune blocusului naval al Chinei roșii.

—Naghib suspendă constituția pe timp de trei ani.

11 FEBRUARIE

—Moscova rupe relațiile diplomatice cu Israel.

—Statele Unite reclamă o anchetă la ONU în chestiunea asasinatelor în masă comise de Ruși la Katyn.

12 FEBRUARIE

—Diplomații arabi acreditați la Washington se declară satisfăcuți de ruptura diplomatică Moscova — Tel Aviv.

—Anglia și Egiptul semnează acordul asupra Sudanului, prevăzând un plebiscit peste trei ani.

—"Frontiera orietală a Germaniei nu este definitivă" (James Conant, înaltul comisar american în Germania).

—Mai mult de o cincime din populația Germaniei de Vest sunt

refugiați sau izgoniți din Est. (10.250.000 din 48.600.000).

13 FEBRUARIE

—Tribunalul militar din Bordeaux condamnă la moarte pe doi din acuzatii mascrului dela Oradour. Celelate pedepse oscilează între 5 și 12 ani, lovind deopotrivă Germani și Alsacieni. Toată Alsacia este în doliu și un val de indignare împarte Franța în două: deoparte guvernul, susținut de presa coruptă "ieșită din Rezistență" și amplu sprijinită de comuniști și de (cerem iertare) evrei, de alta Franța reală, a oamenilor cumsecade, care nu se consideră reprezentată de paiațele "democratice" ce, în mod abuziv, s'au instalat la cârma Statului.

—"Pretențiile Franței la drepturi speciale în cadrul armatei europene înseamă de fapt o lovitură mortală împotriva acestei armate" (Erich Ollenhauer).

14 FEBRUARIE

—In cursul anului trecut au intrat în China comunistă mărfuri de proveniență necomunistă în valoare de peste 200 milioane de dolari, transportate de 600 vapoare necomuniste. Din sectorul comunist n'au ancorat în porturile lui Mao decât 250 de vase.

—Populația Spaniei se ridică la 28.305.928 de locuitori

16 FEBRUARIE

—Eden cere ca Anglia să fie consultată înainte de luarea de decizii (de către americani) în legătură cu răsboiul din Corea.

—"Statele Unite trebuie să repudieze clauzele din tratatele secrete prin care s'au declarat de acord cu suprimarea ibertății în țările satelite" (Robert Taft).

—Comuniștii englezi: 60.000 (1943), 45.000 (1950), 35.761 (1953).

† VIRGINIA COTRUS

In ziua de 3 Februarie 1953 s'a stins la Madrid scriitoarea Virginia Cotrus, soția poetului Aron Cotruș. Fie-i țărâna ușoara!

RASPUNS

NU știm ca vreunul din noi să fi păcătuit cu ceva împotriva redactorilor periodicului "Foaia Poporului", dela Cleveland. Totuș confrații noștri ne poartă Sâmbetele, nouă, legionarilor.

Faptul în sine nu are nimic extraordinar, căci nu suntem nici la întâiul și nici la ultimul atac. Lupta a fost oarecum substanța Legiunii și a legionarilor. In treacăt fie spus am fi totdeauna bucuroși de adversari, dacă aceștia ar angaja competițiunea cu noi pe tărămul ideilor, căci am avea și unii și alții de profitat. Regretăm, însă, că nu este acesta cazul. Cei dela Foaia Poporului își descarcă veninul împotriva noastră pe o chestie cu care n'avem nimic comun și în care nu putem fi amestecați decât cu reacredință și o totală lipsă de obiectivitate. Si când aceste două elemente își dau mâna, toate ocaziile sunt binevenite pentru a strecura, pe la spate firește, o săgeată adversarului.

Numai așa este posibil, ca, într'o replică la atacurile D-lui Leon Negruzzi împotriva dinastiei, legionarii să fie taxați de oameni lipsiți de calificație, doritori să trăiască fără munca, antidinastici și alăturea de comuniști în repudierea actului dela 23 August.

Dar se depănăm lucrurile pe îndelete. In No. 24 a. 41, al susmenționatei foi, autorul articolului "Mare Necuviință", ne aruncă acuzația că am dori "să fim alăturea de Germania îngenunchiată, fiindcă numai într'o astfel de Românie pot ei — adică noi, legionarii — trăi fără calificație și fără niciun fel de muncă". Nu stim cine este autorul articolului, deoarece a uitat să-l semneze. In schimb, el își dă singur certificat de "om civilizat, de omenie și bună cuviință". Iată, nu tragem la îndoială existența acestor atribute la judecătorul nostru, deși ne-ar face plăcere să ne dea alte dovezi, decât acelea din articolul cu pricina. Noi credem, că avem de-a face cu un frate emigrat mai de multă vreme în America și deci nu tocmai la curent cu ceeace s'a petrecut în țară, în absența D-sale. De aceea îi vom spune că Legiunea și-a recrutat aderenții ei din sânul tuturor claselor sociale, dar, că a abundat în ea reprezentanții claselor de mijloc și de jos. Rândurile legionarilor au fost pline de învățători și profesori, de preoți, de avocați, de medici și ingineri, dar îndeosebi de muncitori simpli, de țărani simpli și de mulți, mulți studenți și elevi.

Cu excepția acestor din urmă, a căror calificație era în curs, toți aveau o profesiune, toți trăiau din munca brațelor ori a minții lor. In rândurile legionarilor n'a existat profesioniști ai cafenelelor și cluburilor politice, n'au existat nici membri în consiliile de administrație a fabricilor și băncilor, cari să încaseze jetoane de prezențe ori grase tantieme numai pentru a da girul moral la dubioasele afaceri, de pe urma cărora țara a suferit imense daune materiale. N'a existat legionar care să se fi înfruptat din faimoasele fonduri O. P. (ordinea publică). N'a existat legionar care să fi devenit bugetivor numai pentrucă este fiul lui X, ori nepotul lui Y, mare exponent al partidului istoric Z. Chiar în ipoteza că el ar fi descins din asemenea nobile exemplare, odată intrat în legiune, nimic nu l-ar mai fi scăpat de închisorile lui Carol II, de teroarea lui Armand Călinescu, ori de plutoanele de reabilitare, împușcate pe la spate, ale lui Ion Antonescu.

Realitatea și adevărul este că prea adesea ei au fost opriți cu forța de-a munci și este regretabil că cei dela Foaia Poporului n'au luat cunoștință de sutele de tabere de muncă în care legionarii munciau în orele libere, ore pe care altă lume le irosia în cluburi și cafenele, în teatre și cinematografe, ori, mai simplu, în pat.

Să vedem al doilea cap de acuzație. Iată ce ne mai aruncă "oamenii civilizati" dela Foia Poporului. Citâm: "D-sa — adică Leon Negruzzi — atacă dinastia. La fel fac în ziua de azi comuniștii și o parte din legionari. D-sa mai atacă actul dela 23 August. Tot așa fac toți legionarii și toți comuniștii... O infimă minoritate dintre legionari oblojesc reumatismele unui moșulică de 80 de ani de prin America de Sud, voind ca la curățirea țării de Ruși să-l ducă în naftalină Românilor, ca Rege".

Atitudinea noastră față de Monarhie, Rege și dinastie a fost fixată de însuș Comandantul Mișcării, fapt care ne scutește de-a mai reveni asupra ei. Noi adăugăm aci doar, că, dacă cei dela F. P. ar fi putut ceti atacuri la adresa Pințului Nicolae pentru pretinse legături cu noi. Iată, deci, că pentru unii suntem antidinastici, iar pentru alții întreținem suspecte legături cu membri de-ai dinastiei.

Cât privește chestia cu moșulică de 80 de ani din America de Sud, pentru orice om cu puțin discernământ și puțin informat ea s'a redus la o farsă, menită să înece în ridicul ifosele unui ins — de 35-40 de nai — care a avut proasta inspirație să se prezinte, la redacția unui ziar local, drept "prinț, descendent dintr'o casă domnitoare română".

Ne mai rămâne cu aceasta, ultimul punct, acela al identității noastre de vederi cu comuniștii, pe chestia actului dela 23 August.

Trebuie să declarăm, că ne simțim oarecum desarmați în fața unei asemenea afirmațiuni și ne vine să credem, că, cei care o fac, trăesc pe altă lume. Noi știm că actul dela 23 August este sărbătorit în Republica Populară ca unul prin care "s'a eliberat țara de sub jugul fascist", că în aprecierea evenimentelor, există o identitate de vederi nu între noi și comuniști, ci între aceștia și membrii partidelor istorice din exil. Dacă d-nii dela F. P. au vreo îndoială asupra acestui fapt, n'au decât să răsfoiască paginile "Scânteii" și a "La Nation roumaine" de la finele lui August a. crt.

Identitate între noi și comuniști pe chestia capitulării? De unde scot redactorii Foii acest lucru? Când au fost comuniștii împotriva armistițiului, care a însemnat actul de naștere a regimului comunist din țară și din care a ieșit Republica Anei Pauker?.

Legionarii, îndeosebi cei din exil, ar fi putut avea motive de satisfacție personală pentru schimbarea regimului și frontului din țară, căci această schimbare le-a adus eliberarea din lagărele de concentrare dela Buchenwald, Dachau, Oranienberg, etc. Totuș ei nu sunt de acord cu el pentrucă în el văd sursa tuturor nenorocirilor ce s'au abătut asupra fraților nostri și — pe deasupra libertății, a confortului și bunei stări personale — ei așează interesele permanente ale neamului. Pentru aceste interese ei au luptat și s'au sacrificat. Nimic nu li s'a părut prea scump, ori drag, când a fost vorba de neam. Ei și-au jertfit avutul și familiile, chiar viața, pentru a preîntâmpina pericolul, pentru a evita desastrul. Dacă ei n'au fost înțeleși și sprijiniți în această luptă, nu este vina lor. Ei n'au devenit anti-comuniști pentrucă comunismul i-ar fi dislocat din posturile de conducere ori pentrucă Rușii au ocupat țara noastră. Anti-comunismul legionar nu este o chestie de conjunctură, ci una de intimă convingere. Ei lupta impotriva comunismului pentrucă îl consideră pe acesta periculos pentru omenire. Religiei urii și îndemnului la distrugeri, ei opun nu sloganuri democratice, ci credința lor nestrămutată că numai prin dragoste problemele fundamentale ale umanității pot fi rezolvate. In lipsa dragostei creștine, toate combinațiile savante, toate soluțiile magice, toate ideile geniale nu valorează nimic, pentrucă nu rezolvă nimic.

Evident, noi n'avem pretenția să creadă toți la fel cu noi. De-un lucru suntem însă siguri, că generațiile cari vor veni, dacă nu vor înscrie în inimile lor credința în Dumnezeu, dacă nu vor accepta dragostea creștină ca un regulator a relațiilor dintre oameni și dintre popoare, vor fi condamnate iremediabil și definitiv pieirii.

ION BRADEANU

EINSTEIN - NATIONALIST!

(urmare din pag. 16.)

oameni și-și continuă, frenetic, opera de asasinat?

Nu.

Domnul Einstein a protestat împotriva injustiției autorităților judecătorești din Statele Unite, țara care-i acordă ospitalitate.

Ce crimă au comis aceste autorități?

Au condamnat la moarte (dar nu i-au executat încă și, sincer, sperăm că nu-i vor executa niciodată) pe spionii atomici Ethel și Iulius Rosenberg, doi cetățeni americani care, cu sânge rece și conștiința împăcată, au vândut canaliei moscovite secretele bombei atomice, ca teribila armă să poată fi aruncata și asupra patriei Rosenbergilor, Statele Unite, și pentruca doctrina bestiilor din Kremlin să se poată întinde, ca umbra morții, asupra mapamondului întreg.

Domul Einstein, care a tăcut până acuma la toate nedreptățile, dece ridică glasul? Iși apară vreun coleg de breaslă, matematician? Incearcă să-și salveze un prieten sau vreun admirator?

Nu.

Domnul Einstein încearcă să sutragă justiței doi coreligionari, doi conaționali. In numele nici al matematicei, nici al umanității, nici al sacrosanctelor principii, ci în numele sângelui.

Domnul Einstein a devenit naționalist.

Putem oare tocmai noi, să ridicăm piatra?

F.

Einstein - nationlist!

MATEMATICIENII — indiferent de rasă — ne-au inspirat întotdeauna respect. Dommul Albert Einstein, dintre matematicieni contemporani fără îndoială cel mai mare (o mărturisește chiar dumnealui) nu putea, în consecință, să ne inspire decât un respect profund, cu atât mai mult cu cât formidabila dumisale teorie nu ne-a fost penetrabilă nici în cea mai umilă broșură de vulgarizare și ne-a umplut, întotdeauna, de un complex de admirativă inferioritate.

Cititorii "Insemnărilor" au putut băga de seamă că, în aceste coloane, despre matematicieni nu vorbim mai niciodată, iar despre evrei puțin (și, mai degrabă, de bine). Conform obiceiului (de curând și nu fără sacrificii) stabilit, nici pe Domnul Ainștain nu-l vom vorbi de rău. Ba dimpotrivă. Si nu-l vom lăuda ca matematician (la artimetică n'am știut nicicând să urcăm mai sus de nota 3), ci ca cetățean și, am zice, ca om politic.

După cum se știe, Domnul Einstein este german (iar noi cu Nemții nu ne-am prea avut rău). Deasemenea se știe că, la venirea Imperiului Milenar Hitlerian, Domnul Einstein a plecat în America, spre a nu fi încarcerat. (Noi, mai naivi, am plecat în Germania, unde tocmai, am fost încarcerați și am "petrecut" câtiva ani în lăcașurile de refacere și recreere, cunoscute sub numele de Dachau și Buchenwald). Iată deci, până acuma, două serioase puncte de contact între marele matematician și noi. Ne credeam totuși separați printr'o prăpastie: noi naționaliști, dânsul ba. Si nu îndrăsneam a spera să putem vreodată, în această viețǎ, s'o astupam (prăpastia).

Surpriză! Dacă Mahomed nu se duce la munte, muntele, fuga, fuga, vine la picioarele profetului. Așa și Domnul Einstein. Nu ne-am dus noi către dânsul, socotindu-l prea mare și intimidant? Nu face nimic: în ciuda vârstei și a lungimii drumului, a grăbit domniasa către noi.

Si iată cum:

Inchis în turnul dumisale de fildeș (apartament unde, cu predilecție, locuiesc savanții), Domnul Einstein făcea socoteli. Ba despre universul încovoiat, ba despre a treia paralelă care, printr'un punct dat, s'ar putea duce la o dreaptă, ba despre cele ecuații atomice, la capul cărora iese bomba. Absorbit precum Arhimede, în calculele sale circulare, Domnul Einstein nu întindea urechia la ceiace se întâmpla pe-afară. Când se plictisea, cânta câte o sonată la vioară (ca și Ingres, matematicianul nostru are o slăbiciune pentru acest instrument). Sau, complezent, se lăsa fotografiat cu pletele albe pe umeri, pentru revistele ilustrate sau pentru actualitățile cinematografice, fără a-și părăsi, totuși, edificiul dumisale de ivoriu.

Așa se explică dece anii s'au scurs pe lângă domnia sa fără să-l atingă și evenimentele să se producă fără a-l turbura. A venit războiul. A durat vreo cinci ani. A reclamat milioane de morți glorioși. A dat pradă flacărilor sute de mii de căminuri. A lasat pe drumuri văduve și orfani cu duiumul. A ras, în Germania dumisale natală, o seamă de orașe, unele seculare, altele cu sute de mii de locuitori. A pulverizat, în Japonia, două metropole. A semănat, pe un sfert de glob, dezastrul, mizeria și disperarea. Le-a agravat, ani de-arândul, printr' un degradator spectacol de "justiție" politică, mascaradă tristă în care victorioșii tratându-i pe învinși de câini turbați, i-au ucis cu forme legale, ca să nu se răspândească turbarea și în sânul lor. Scurt: plantea și-a făcut de cap.

Ce-a făcut în tot acest răstimp Domnul Einstein?. A mișcat vreun deget ca, dela înălțimea autorității morale pe care i-o conferă genialitatea sa de savant, să schițeze vreun protest? Să îngaime, timid, vreun îndemn către umanitate, către întelepciune, către milă? Nu. Domnul Einstein, cel mai mare matematician al lumii, a calculat, a cântat la vioară, s'a fotografiat. Treburile lumești, precum bobul de apă pe pana de rață, au alunecat pe imens boltita dumisale frunte, lăsând-o impasibilă și senină. I-au ciocănit la suflet, și l-au găsit de marmoră.

Lumea n'a zis nimic. De mult pierduse iluzia de a afla, în marii savanți, și oameni de aceiași dimensiune. Einstein! Dece să-și ridice glasul tocmai el?

Ori iată minunea: Einstein, extraordinarul, giganticul, taciturnul Einstein după ani de mutism, a descoperit, fulgerător, că un savant oricât de mare, are și îndatoriri de conștiința. Și pentru prima oară, a deschis gura spre protest.

Einstein a protestat. Contra cui? Contra injustițiilor sociale, care amărăsc lumea libera? Contra milioanelor de necăjiți ce mor de foame în Indii? Contra coreligionarilor săi care lasă să putrezească in minele Boliviei floarea tineretului indigen? Contra guvernului israelian, care schingiuiește și expulsează 800.000 de arabi? Contra călăilor dela Moscova, care au ucis până acuma 35 de milioane de

(urmare în pag. 15.)

insemnări

No 15. — Februarie/Martie 1953
Reg. Propr. Intel. 371931.
Director: RADU GHENEA
Redactia: Calle Juncal 3423 Pt.
Administratia: Ion Roşu, Pasaje del Temple 2519.

Trimiteri de abonamente se primesc pe adresa administrației.

Artes Gráficas PANNONIA, — Caseros 3348, Olivos, (Prov. Buenos Aires)